

Moja perspektiva mira

Mir je stanje sreće i blagostanja, stanje uma u kojem se radujemo budućnosti bez straha da ćemo biti odbačeni, sami i nesretni.

Mnogi ljudi ne mogu sebi priuštiti mir. Brojni su razlozi zbog kojih mnoge obitelji žive u strahu od budućnosti, u strahu od svijeta i društva u kojem živimo. U svijetu punom prijetnji, rata i nasilja, osude i odbacivanja različitoga, osjećati mir čini se gotovo nemoguće.

Ja mislim da je za postizanje mira u društvu potrebno da uvijek polazimo od sebe samih i preispitamo se donosimo li mi u našu okolinu mir ili nemir. U školi mislim da mir trebamo donositi tako da se zauzimamo za osobe koje su potlačene u društvu. Prihvatajući takve ljude donijet ćemo mir u svoj i njihov život te postaviti primjer drugima da urade isto. Kao što čitamo u evanđelju:

„Zaista, kažem vam, što god učinite jednomu od ove moje najmanje braće, meni učinite!“

Da bi jedna zajednica odisala mirom i slogom trebamo krenuti od njenih najmanjih članova. Svatko od nas član je neke obitelji, neke zajednice, razreda ili društva. Svaki pojedinac bitna je i nezamjenjiva karika i uloga.

Zato prihvatimo svoju ulogu u društvu u kojem se nalazimo i promijenimo način na koji pristupamo drugima. Naše riječi snažno su sredstvo koje druge može izliječiti ili raniti. Mijenjajući način na koji se ponašamo i govorimo u društvu utjecati ćemo na druge ljude oko sebe i graditi kulturu mira i sloge.

Mihaela Ostojić, III.2